

ZPRAVODAJ KUŘIMSKÉ FARNOSTI

PETRKLÍČ

ROČNÍK XX. ČÍSLO 1/2025

Milí bratři a sestry!

S blížícími se velikonočními svátky dostáváte do ruky první číslo letošního farního zpravodaje. Při duchovní obnově 22. března 2025 jsme si opět připomněli souvislosti mezi liturgií Velkého pátku a pobožností křížové cesty (viz též úvodník v Petrklíči 1/2024). V souvislosti s nově vybudovanou křížovou cestou na kopec Strážná v Moravských Knínicích, požehnanou v neděli 23. března 2025, se při duchovní obnově otevřela otázka jednoho specifika této nové křížové cesty. V kamenech podél cesty na vrchol kopce je osazeno 14 kovových křížů – bez jediného obrazu či plastiky. Na to nejsme zvyklí, protože u jiných křížových cest bývá vyobrazení každého zastavení běžnou záležitostí, dokonce nejednou na docela velkém obrazu je osazen poměrně malý křížek. Neměly by se někdy v budoucnu obrazy k této nové křížové cestě doplnit?

Autoři knínické křížové cesty však obrazy nepřipojili záměrně. Určitě to znamenalo úsporu finančních prostředků na vybudování a v budoucnu i snadnější údržbu, avšak tyto pragmatické aspekty nebyly to jediné, co je vedlo ke zvolené koncepci. Za jejich „novátorským“ rozhodnutím stojí znalost církevních směrnic, v nichž je jasně dáno, že „pro zřízení křížové cesty je třeba čtrnácti křížů“ (Enchiridion

odpustků, čl. 13, pravidlo 2). Vyobrazení jednotlivých událostí není vyžadováno, i když bývá obvyklé. Prostý kříž každého ze zastavení mnohem působivěji bude evokovat propojenost pobožnosti křížové cesty s velkopáteční adorací Kristova kříže a bude nás zaměřovat na to podstatné, k čemu nás postní doba vede – abychom i my z tohoto „stromu života“ přijali spásu, kterou přináší.

Pro někoho bude vítanou pomůckou tabulka na začátku knínické křížové cesty, na níž jsou jednotlivá zastavení popsána. Zvažovali jsme, zda na tabulku uvést některou z alternativních možností, konkrétně biblická zastavení, o nichž rozjímal papež Benedikt XVI. 6. dubna 2007 v římském Koloseu – mělo by to výhodu, že každý by si mohl příslušné pasáže najít v Písmu svatém a postupně sledovat text pašijí. Nakonec ale rozhodnutí padlo pro typickou jeruzalémskou křížovou cestu (srov. Direktář o lidové zbožnosti a liturgii, čl. 134). Pět jejích zastavení je sice doloženo jen tradicí, má však silný akcent na naši spoluúčast na Kristově díle. Velmi působivě to dokresluje právě Ježíšovo setkání s Pannou Marií a se svatou Veronikou a samozřejmě také biblické scény s Šimonem Cyrenským a jeruzalémskými ženami. S vděčností Pánu Ježíši za to, co pro nás udělal, jde ruku v ruce naše rozhodnutí být mu nablízku a udělat něco jako „dostiučinění“.

Velké poděkování patří obci Moravské Knínice, že při úpravách cesty na Strážnou poskytla prostředky na vybudování křížové cesty, a kováři Václavu Kokotkovi, který s pomocí Jana Kosíka mladšího zdarma zhotovil kříže osazené v kamenech. Ať toto dílo slouží

k oslavě Boží a duchovnímu užítku nás všech. To z celého srdce přeji všem farníkům i čtenářům Petrklíče spolu s milostiplným a pokojným prožitím velikonočních svátků.

P. Jaroslav Filka

Rozhovor: „Smyslem společných večerí je seznat lidi a být spolu.“ Inspirace pulzující italskou farností

Nejdříve se prosím představ čtenářům Petrklíče.

Ahoj, jsem Mattia a je mi 21. Jsem z Itálie z Vicenzy, což je město mezi Padovou a Veronou. Teď (pozn. red.: podzim 2023) se s Martinem nacházím v norském Bergenu, kde od srpna studuji. Během svých studií jsem se posunul více humanitním směrem: studuji umění, konkrétněji divadlo, kinematografii a literaturu.

Studuješ ve Vicenze?

Ne ne, v Padově. Je to jen dvacet minut vlakem.

Jsi katolík: jak moc se pro tebe lišily katolické mše, které jsi navštěvoval v Bergenu, od těch doma v Itálii?

Téměř vůbec. Překvapilo mě to, ale bergenské mše byly v mnohém podobné až stejné: nejenom liturgicky, ale i doprovod s klávesami a pěveckým sborem a typem písniček. Párkrát jsme ale navštívili mše jiných denominací, v Oslu třeba anglikány, a to se lišilo poměrně dost.

K jaké farnosti patříš?

Do roku 2007 jsem byl pevnou součástí kostela nedaleko místa, kde bydlím. Poté jsem začal navštěvovat farnost sv. Pia X. (Parrocchia di San Pio X). Stále jsem byl v kontaktu s původní farností, ale postupně jsem se zabydlel u Pia. Od roku 2021 de facto docházím jen k Piovi. Tady jsem se od stejného roku zapojil do katechetické přípravy dětí na první svaté přijímání. Součástí nebylo jenom vyučování, ale i příprava rozmanitých aktivit. Až se vrátím z Bergenu, opět se na tom budu podílet.

Můžeš blíže popsat, jak tvá farnost vypadá? Jak je velká, jak funguje, je podle tebe něčím specifická?

Na mše chodím v soboty večer. To je v Itálii docela běžné – sobotní mše svaté s nedělní platností. Pak máme tři nedělní mše (dvě dopoledne a jednu opět večer). A pak jedenkrát skoro každý den v týdnu. Návštěvnost mší a obecněji kostela dost

závisí na počasí. V parném létě lidí obvykle přijde o dost méně. Během sobotních mší, které navštěvuji, doráží něco málo pod sto lidí. Často se jedná o farníky staršího věku. V neděli chodí více mladých, i kvůli jejich časté účasti na hudebním doprovodu mše.

Vzhledem se oba kostely dost liší. Ten první je víceméně klasický, kamenný se třemi loděmi a oddělenou věží. Kostel Pia X. je naproti tomu zcela moderní, byl postaven v 80. letech. Interiér je koncipován tak, že lavice se stáčí do půlkruhu kolem oltáře.

Zmínil jsi hudební doprovod mše. Jak to u vás funguje?

Sobotní i nedělní mše provází pěvecký sbor s kytarou, klarinetem, hobojem, bicími a trianplem. Hrají nejen moderní písně, ale třeba i gregoriánský chorál.

Takže jste živá farnost, řekl bys?

Určitě ano ve srovnání s mou minulou farností. Ta byla všeobecně průměrným věkem o dost starší. Teď máme tři kněze. Z nich dva jsou dost mladí - třicátníci.

Řekni pár slov o aktivitách vaší farnosti. Jaké akce pořádáte jak interně, pro farníky, tak externě, pro širší veřejnost?

Předně musím říct, že mě dost tady v Norsku na několika místech překvapil koncept kavárny. Nic takového jsem předtím neznal, že by si lidi dali společně kafe a sušenky. Často si po skončení mší povídáme před kostelem, to ano, ale není to tak organizované.

Jinak příležitostně se navzájem zveme na oběd (anebo pořádáme i společné obědy ve větším počtu). Často se u nás vybírají peníze na různorodé účely, nejen pro farnost, ale i na různé charity, konkrétně třeba proti potírání násilí na ženách. Taky jsme dost propojeni s místním skautem. I k těmto účelům se dá využít velkých prostor, které farnost má hned vedle kostela. Nachází se zde komplex budov včetně basketbalového a fotbalového hřiště.

A tyto prostory jsou otevřené veřejnosti?

Ano, patří farnosti, ale jsou otevřené pro veřejnost. Během léta tu například probíhá v Itálii velmi populární slavnost s názvem sagra. Ta se běžně koná ve všech italských farnostech. Slavnost spočívá ve společné večeři. Každý je zván, i proto je potřeba mnoho dobrovolníků, nejenom na vaření, ale i na rozdávání jídla a rozlévání pití.

Co je smyslem této akce?

Těžko říct, určitě je to záležitost tradice. Smyslem může být potkat se, seznat lidi a být spolu.

Ještě se budeme bavit o tom, že jsi součástí společenství mladých. Jaká další společenství se v rámci vaší farnosti setkávají?

Hlavně zmíněné společenství mladých. Těch totiž máme hned několik. Jednak se

schází mladší, jednak animátoři a taky skautské skupinky.

Kolik vás ve společenství mladých, které vedeš, je a jaké aktivity děláte?

Vedu děcka o sedm let mladší než já. Okolo 18. roku se u nás můžeš stát animátorem a v této pozici začneš provázet mladší. Nás vedoucích je osm a jsme provázeni ještě starší kamarádkou Francescou, která nám radí a případně nás usměrňuje. V této skupince se setkáváme přibližně na hodinu každý týden, kde připravujeme program pro mladší a reflektujeme minulé aktivity. Program pro mladší potom pořádáme taky každý týden. Děti máme na starost téměř třicet.

Mimoto se pak my mladí v tomto věku potkáváme jednou za dva týdny s naším knězem. Tomu říkáme formace. Probíhá tu vyučování, čteme z Bible a povídáme si, ale taky hrajeme hry anebo se společně díváme na film.

Ještě něco bys chtěl zmínit?

Nevím, nic mě nenapadá. Nemáme třeba jako vy zpravodaj farnosti, to nám chybí.

No vidíš! Obdrželi jsme od tebe skrze tento rozhovor mnoho vděčných tipů, tak aspoň toto si můžeš na oplátku odnést domů ty. Díky za rozhovor, opatruj se.

Martin

Mladí z Mattiovy farnosti letos uspořádali karneval.

Kniha: Bouda, která krmí miliony dětí - Magnus MacFarlane-Barrow

Magnusův příběh se začíná v jeho dospívání. O vánocích v roce 1983, kdy se skupina dospívajících dětí z vesničky Dalmally ve Skotsku vydala na pouť do Medžugorje. V Medžugorje se začala v osmdesátých letech dvacátého století zjevovat panna Maria skupině jejich vrstevníků. Setkali se zde s otcem Jozem Zovkem, jehož rodina jim poskytla ubytování, poskytla jim informace o dění v Medžugorje a také zajistila účast na zjevení, kde byli velice blízko vizionářům. Autor píše, během těch několika dní v Medžugorji jsem zakusil tak hlubokou radost jako nikdy předtím. Byl jsem velmi povzbuzen ve víře. Panna Maria nám přišla dosvědčit, že Bůh existuje. Uvěřil jsem tomu celou svou bytostí a umínil jsem si, že chci na její pozvání odpovědět co nejlíp, celým svým životem.

Tento jejich pobyt v Medžugorje začal velice záhy nést svoje ovoce. Jedna z účastnic Ruth napsala o jejich zkušenosti článek do časopisu Catholic Herald, v reakci na něj jim začaly domů chodit dopisy s prosbou o další informace. Také rodiče Magnuse se vydali na pouť do Medžugorje, kde zažili něco podobného jako jejich děti. Po návratu domů rodiče nabyli dojmu, že po nich Bůh žádá, aby ze svého domu a výletního penzionu udělali rodinný dům modlitby Craig Lodge, kam by lidé mohli přicházet, aby strávili nějaký čas s Bohem.

Pro Magnuse bylo další období jeho dospívání podobné jako u jeho vrstevníků, střední škola a nástup na univerzitu v Stirlingu. Dlouho ale na univerzitě nevydržel. Po půl roce se vrátil domů a šel pracovat. Dalších šest let strávil při práci na chovu lososů. Impulsem pro další změnu v životě pro něj byla reportáž v televizi z Bosny a Hercegoviny, která ukazovala utrpení lidí, kteří utekli před etnickými čistkami a nyní žili v uprchlických táborech. Reportáž se týkala uprchlického tábora nedaleko Medžugorje a snad proto Magnuse napadlo, že by tamním lidem rád pomohl. Uspořádali proto s rodinou charitativní sbírku na pomoc lidem v Medžugorje a Magnus dopravil věci a peníze potřebným. Po návratu domů, zjistil že příval darů neustával a přístřešky a celý dům přetékal dary od lidí. Podal tedy nakonec výpověď v práci a nabídl k prodeji svůj dům, aby se mohl naplno věnovat organizování sbírek a dodávkou humanitární pomoci do Bosny a Hercegoviny. Píše, začalo to bez jakéhokoli časového plánu a jakékoli vize, bez jakýchkoli zkušeností v tomto oboru.

Projektem pomoci lidem v Bosně a Hercegovině se začala práce Magnuse v pomoci potřebným a přicházely další projekty v dalších zemích jako je Rumumsko, Libérie, Malavi. Jeho práce nakonec vyústila do projektu Mary's Meals. Inspirací pro něj byl čtrnáctiletý

chlapec z Malavi. Jeho otec zemřel a matka umírala na AIDS. Když se ho Magnus otázal, co by potřeboval, tak odpověděl: „Rád bych měl co jíst a taky bych jednoho dne rád chodil do školy.“ Zdá se, že jednoduchý princip poskytnutí jednoho jídla denně dětem ve škole a školní vzdělání, jsou trvale udržitelným lékem na hladomor, negramotnost a bludný kruh chudoby v afrických zemích.

Kniha je svědectvím o pomoci mnoha potřebným, o štědrosti dárců a ochotě pomoci. Magnusův život je dalo by se říci plný mnoha dobrodružství, řízený Boží prozřetelností a láskou k Bohu a lidem.

Jana

Nechte se vtáhnout do hovoru o Bohu a vzájemného naslouchání

Zahájení pravidelných svědectví na farní kavárně očima svědčících

Poté, co jsme byli osloveni, abychom před publikem farníků promluvili o naší cestě víry a o jejím prožívání v různých oblastech našich životů, jsme s oba polekali. Proč zrovna my? Nenašel by se někdo vhodnější, chytřejší, srozumitelnější, zajímavější, výřečnější, zbožnější, příkladnější, zkrátka a hlavně NĚKDO JINÝ, kdo by se úkolu zhostil lépe? Vždyť naše soukromá víra je tak intimní věc a k tomu všechny ty naše nedokonalosti a rezervy!

Přes prvotní paniku se odhodlání nabídku odmítnout začalo postupně rozpouštět. V začátku bylo pro nás důležité podpořit Verču a Martina v jejich aktivitě. Sami víme, jak je někdy těžké najít podporu pro projekt, na kterém nám záleží. Hlavní myšlenka projektu nám navíc dávala velký smysl: Učit se v bezpečném prostředí známých lidí otevírat témata související s vírou a svým vztahem k Bohu. Ptali jsme se sami sebe na to, co se stalo, že se toto téma vytratilo z našich hovorů, jak se stalo, že i mezi velmi dobrými přáteli je pro nás téma naší víry velmi tenkým ledem a proč se mu raději vyhneme. Tyto otázky nás přivedly k uvědomění toho, že potřebu, kterou Martin s Verčou pojmenovali, sdílíme. Najednou bylo jasné, že i když sobě a svému výkonu moc nevěříme, nabídku odmítnout nemůžeme.

Asi dva týdny před plánovanou besedou na faře nás navštívila Verča, abychom se spolu pokusili vytvořit koncept besedy. Během rozhovoru se obavy vytratily. Znovu jsme si uvědomili, že se naše povídání bude odehrávat v bezpečném prostředí, mezi lidmi, které dlouho známe. Budeme mluvit o obyčejných věcech ze svých všedních dní. Hranice toho, co budeme chtít říci, si určíme sami. A nedokonalosti? Ty má přece každý. Ty naše navíc vlastně nejspíš stejně nikoho

nepřekvapí. Najednou nám připadlo, že nejtěžší na celé akci bude hlídat si kalendář a nepřehnat to se zábavou na plese, na který jsme se chystali v sobotu před besedou vyrazit.

Asi bychom lhali, kdybychom tvrdili, že jsme před samotným rozhovorem netrpěli žádnou nervozitou. Ta se však umenšila přátelským a laskavým přijetím všech zúčastněných. Celá zkušenost besedy byla pro nás oba velmi přínosná a cenná.

Závěrem bychom rádi zhodnotili, že jsme rádi, že jsme překonali počáteční obavy a přijali pozvání. Pokud budete osloveni, chceme vás povzbudit k tomu, abyste nabídku přijali. V případě, že byste rádi své svědectví nabídli, jistě se na Verču či Martina obraťte! Jsme každý jiný a jedinečný. Stejně tak cesty, po kterých jdeme. Pestrost našeho společenství je velká a díky sdílení si můžeme být vzájemně oporou i inspirací. Těšíme se na další svědectví.

Anička a Radek Drahovští

Jdi hlouběji, než jsi byl

Při mších doprovázených dětskou scholou nebo na Noci kostelů 2024 jste si mohli všimnout písně Jdi hlouběji. V originále se jmenuje Na hlubinu a jejími autory jsou Emanuel Míšek a Josef Fojta. K písničce jsem se původně dostal docela náhodou, ale hned mě zaujala hudebně i textově. Několik měsíců jsem pak nosil v hlavě myšlenku ji udělat pro naši scholu. Z původního klavírního doprovodu se stal doprovod kytarový a ukázalo se, že pro doprovod není potřeba dalších nástrojů.

Kromě živé verze jsem ale zároveň měl touhu písničku zpracovat i studiově. Jelikož jsem v té době poslouchal výhradně Jacoba Colliera, je v mojí nahrávce slyšet silný vliv jeho hudebního světa. Studiové verze nakonec vznikly dokonce dvě, jedna je prodloužená o recitativ, který jsme připsali spolu s Verčou Planerovou. Veškeré nahrávání proběhlo v mém domácím studiu o ploše 8 m², což ale znamenalo, že děti nemohly zpívat zároveň, sborově, ale chodily k nám postupně po dvou až třech a dojem společného zpěvu vznikal až v počítači. Při zpětném pohledu na datумы souborů jsem zjistil, že od nahrání první kytary po finální podobu uběhnul celý rok! Není se čemu divit, protože projekt po vzoru Jacoba Colliera bobtnal a bobtnal, postupně jsem přihrával více a více stop s různými nástroji, abych vytvořil dojem mořských vln a odlesků světla pod hladinou...

K písničce vznikl i videoklip, jehož natáčení na kameru jsme si s děckama moc užili.

Některé děti si poprvé vyzkoušely, co znamená zpívat na playback, a i zkušená Katka Rajmicová poprvé v životě dirigovala právě na playback. Verča Planerová do klipu vymyslela koncept stínohry, kterou jsme na faře natočili během asi hodiny a hodně se u toho nasmáli. Pokud si chcete videoklip pustit, najdete ho na Youtube v kanálu „Schola Kuřim“, případně použijte přiložený QR kód. Písnička je k dispozici i na Spotify a obdobných streamovacích službách.

Pavel Rajmic

Šedesátihlavá SBM chválila Pána v kuřimském kostele

V neděli 16. 3. v našem kostele vystoupila Schola brněnské mládeže (SBM), dohromady s kapelou a orchestrem. Těleso celkem čítalo 60 mládežníků, což je patrně největší koncert, co se v kostele kdy odehrál. Zvukař Tomáš Večeřa chystal prostor již od dopoledních hodin, odpoledne se ještě zkoušelo, ozvučovalo a akce naplno vypukla po svačině na faře v 18:00, kdy už v kostele nebylo kam si sednout. SBM se řadí k nejlepším scholám v republice a tento status potvrdila i v Kuřimi; odehrála chválový koncert vysoké úrovně, který trval více než hodinu a půl.

Jako pořadatel tohoto koncertu děkuji vám, kteří jste přišli; vám, kteří jste pomohli akci propagovat; vám, díky kterým se na dobrovolném vstupném vybrala pěkná částka, která pak mohla jít muzikantům; vám, kteří jste pomáhali chystat a zase uklízet. V neposlední řadě děkuji za finanční podporu grantovému kulturnímu programu města Kuřimi.

Pavel Rajmic

Foto: Tomáš Trojan

Chvály pod širým nebem

Každou poslední neděli v měsíci se v našem kostele konají chvály - chvíle modlitby, zpěvu a vděčnosti Bohu. Tentokrát jsme však v neděli 23. února zažili něco výjimečného. Vzhledem k tomu, že v kostele právě probíhal křest, jsme se rozhodli přesunout chvály ven.

A bylo to požehnané ráno! Stáli jsme pod širým nebem, obklopeni krásou Božího stvoření a společně zpívali, chválili Pána a děkovali za všechny dary, které nám dává. Celá atmosféra byla naplněná lehkostí a radostí, jako by nám

Bůh skrze tuto nečekanou změnu připomněl, že Jeho přítomnost není vázána na žádné místo, ale je s námi všude.

Děkujeme za tuto překrásnou příležitost a za odlehčeného ducha, který mezi nás vnesla. A vás všechny srdečně zveme na další chvály! Přijďte se společně modlit, zpívat a zakusit Boží blízkost.

Těšíme se na Vás!

Pája P.

**OTEVŘETE SRDCE
RADOSTI A CHVÁLE**

Pozvání na společnou modlitbu chval,
která se koná každou poslední neděli v měsíci
v 9:00 v kostele.
Pojďte prohloubit svůj postoj vděčnosti.

1. Žalm, 150:6
„Všechno, co dýchá, ať chválí Hospodina! Haleluja!

Kdyby se chtěl někdo více podílet na přípravě (moderace, hraní, výběr písniček),
ozvěte se Martinovi nebo Dorothee.

Ohlédnutí: Ekumenické setkání na Farského

V rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů se ve středu 22. ledna ve sboru Církve československé husitské na Farského ulici uskutečnila ekumenická modlitba.

Navázali jsme tak po letech na společná setkání z časů, kdy kuřimskou farnost spravoval pan farář Jiří Krpálek a na která si někteří účastníci také vzpomněli.

Použili jsme texty, které pro letošní rok připravila mnišská komunita v Bose (severní Itálie), reflektující 1700. výročí I. ekumenického koncilu v Nikaji (325 n. l.). Tento sněm formuloval základy ekumenického vyznání víry. Součástí slavení byla také společná recitace Nicejsko-cařihradského kréda.

Mottem letošního Týdne modliteb za jednotu byla otázka, kterou Ježíš položil Lazarově sestře Martě: „Věříš tomu?“ (J 11,26). Promluvou na čtení z Janova evangelia shromáždění oslovili za husitskou církev paní farářka Iveta Hušková (J 11, 17-26) a za římskokatolickou farnost pan farář Jaroslav Filka (J 20, 24-29).

Společně jsme při tomto setkání zpívali zpěvy ekumenické komunity v Taizé a píseň „Jeden Pán, jedna víra“. Ohlasy účastníků byly pozitivní. Zakusili jsme radost ze společné modlitby a setkání.

Jaký mají taková setkání smysl? Za sebe bych odpověděl: Společné slavení Boha nám pomáhá překonat naše vlastní hranice. Učíme se tak prakticky, že evangelium a Boží láska jsou vždy širší a bohatší. To nás vede k otevřenosti, vzájemnému

respektu, pokoře i prosté radosti. Do poznání Kristovy lásky vrůstáme jen spolu se všemi věřícími (viz Ef 3, 18-19).

Díky a nejspíše příští rok snad na viděnou!

Připojuji modlitbu za jednotu křesťanů Komunity Bose:

Bože, náš Otče, přijmi naši chválu a díkůvzdání za to, co již nyní spojuje křesťany ve vyznání a svědectví o Pánu Ježíši. Urychli příchod doby, kdy se všechny církve navzájem uznají v jediném společenství, které ty sis přál a za které tě tvůj Syn v moci Ducha Svatého prosil. Vyslyš nás, ty, který žiješ a kraluješ nyní i na věky. Amen.

Petr Šandera, emeritní biskup brněnský Církve československé husitské

Duchovní obnova a hlubší pohled na křížovou cestu

Dne 22. března proběhla duchovní obnova, která nabídla účastníkům jedinečnou příležitost k zamyšlení nad hlubším významem křížové cesty. Setkání se neslo v duchu rozjímání nad jednotlivými zastaveními a jejich duchovní symbolikou.

Jedním z hlavních témat byla rozmanitost křížových cest - vedle oficiálních, tradičně schválených církví, existují i různé neoficiální verze, které reflektují osobní prožitky a specifické duchovní potřeby věřících. Dále jsme se věnovali tajemství křížové cesty, kde jsme objevovali hlubší smysl Kristova utrpení a jeho význam pro náš každodenní život.

Pozornost byla zaměřena také na strukturu promluv u jednotlivých zastavení. Každé zastavení má svůj specifický význam a dohromady vytvářejí jednotný celek, který odráží nejen Kristovu cestu utrpení, ale i naši vlastní životní pouť.

Důležitým bodem programu bylo rozjímání nad symbolikou čísel a pořadím jednotlivých zastavení. Proč jsou právě v tomto pořadí? Jaká hlubší poselství nám předávají? Tyto otázky vedly k obohacujícím diskuzím.

Závěr duchovní obnovy patřil tématu odpustků - jak je možné je získat a jaký je jejich význam pro duchovní život.

Ondra

Staroslověnská liturgie v Tišnově

V pátek 14. března 2025 se v děkanském kostele sv. Václava v Tišnově uskutečnila svatá liturgie východního ritu. Na pozvání otce děkana Josefa Rybeckého sloužil staroslověnskou svatou liturgií sv. Jana Zlatoústého otec Jaroslav Huljak, ukrajinský řeckokatolický kněz a farář řeckokatolické farnosti v Mladé Boleslavi, který se s otcem Josefem zná již dlouhá léta.

O slavení této liturgie byl mezi věřícími velký zájem a do kostela přišlo mnoho lidí. Pro účastníky byly na lavicích připraveny knížky s průběhem liturgie a pokyny, které byly napsány ve staroslověnském i českém jazyce. To

umožnilo všem lépe sledovat jednotlivé části bohoslužby a porozumět specifikům východního ritu.

Svatou liturgii doprovodila schola svým nádherným zpěvem, který umocnil slavnostní atmosféru. Ve své homilii otec Jaroslav hovořil o důležitosti postní doby, kterou v tomto roce prožívají společně katolíci obou ritů. Zdůraznil, že jediným rozdílem je její začátek - ve východním ritu půst začal v pondělí, zatímco v západním ritu postní doba začala ve středu, tedy Popeleční středou.

Při svaté liturgii měl kněz felon (ornát) červené barvy, která je tradiční liturgickou barvou v postní době pro

východní katolíky. Bohoslužba byla také provázena častým použitím kadidla, které je v liturgii významným symbolem modlitby stoupající k Bohu. Struktura liturgie má podobné prvky jako mše svatá. Nejprve probíhají vstupní obřady, mezi něž patří proskomidie - přípravný obřad, který kněz koná potichu ještě před začátkem veřejné části liturgie. Poté následuje liturgie katechumenů, při níž kněz pronáší ektenie neboli přímlyvy: za římského papeže, kněze, jáhny, za svatý chrám a za všechny, kdo do něj vstupují, za město, celý národ a další potřeby církve. Obvykle se v ektenii kněz modlí i za místního biskupa, ale protože řeckokatolický apoštolský exarchát v ČR po úmrtí biskupa Ladislava Hučka dosud nemá jeho nástupce, nemohl být v modlitbě jmenován. Ektenie se během liturgie opakují mnohokrát. Schola během této

části liturgie zpívá antifony příslušné liturgické doby. Následuje čtení z Písma - čtec (lektor) přečte epištolu. Poté se zpívá Aleluja, po kterém následuje čtení Evangelia. Po přečtení evangelia kněz, jako obvykle, pronáší homilii. Po homilii začíná liturgie věřících, v jejímž úvodu se společně vyznává víra modlitbou Credo (Věřím). Poté následuje nejdůležitější část liturgie - proměnění, po něm modlitba Páně (Otče náš) a samotné svaté přijímání. Svaté přijímání je podáváno pod obojí způsobem, což je ve východním ritu běžné. Liturgie končí požehnáním a propuštěním lidu.

Východní liturgie zaujala mnohé přítomné svou hloubkou, bohatou symbolikou a krásnými zpěvy. Mnozí účastníci ocenili možnost seznámit se s tímto starobylým způsobem slavení eucharistie.

Maksym Bondar

Ohlédnutí: Dvakrát na přespávačce společenství mladých

Prosincové přespání: Ježíš a adrenalinové hry

Ještě minulý rok v zimě proběhlo na faře 14. až 15. prosince přespávání spolča, o kterém jsme se tady v Petrklíči jaksí zapomněli zmínit včas, ale lepší pozdě než nikdy.

Náš program zahájila procházka kolem poklidného Srpku, během níž jsme si stihli popovídat a trochu se posdílet. Na faru jsme se vrátili okolo šesté hodiny, kde pro nás už měl Martin připravenou prezentaci o Ježíši jako člověku. Povíдали jsme si o lidské podstatě Ježíše a podívali se na ukázky z pop-kultury, které prezentaci krásně doplnily. Po zajímavém semináři nám pořádně vyhládlo, a tak jsme se pustili do již tradičního jídla našich přespání, kterým jsou špagety.

Nasycení vědomostmi a dobrou večeří jsme pokračovali v nabitém programu. Zahráli jsme si městečko Palermo, po pár hrách nás ale „nálada na zabíjení“ stále neopouštěla, a tak jsme se vrhli na naši další klasiku - hru Vrah. Po několika kolech „zabíjení a umírání“ jsme si pustili film RRRrrr. Před spaním nás ještě herní atmosféra nepouštěla, tak jsme si dali pár závěrečných kol městečka Palermo a teprve pak se šlo spát. Ráno nás jako obvykle čekala snídaně, úklid a mše.

Březnové přespání: výlet na Květnici střídá společné tančení a virtuální návštěva Zaslíbené země

První letošní přespání spolča proběhlo 8.-9. března a bylo opět nabitě programem. Sraz byl v sobotu dopoledne a za krásného počasí jsme vyrazili vlakem směr Tišnov. Tam nás čekal výšlap na Květnici, krásná dvouhodinová procházka s výhledy. Příjemně nás unavila. Po procházce jsme si dopřáli zasloužený oběd v restauraci a pak se vrátili vlakem zpět do Kuřimi.

Odpolední část programu začala diskuzí nad pasážemi z Bible, kdy se nám podařilo zklidnit svoji mysl a zamyslet se nad tím, jak tyto texty vnímáme a jaký význam pro nás mohou mít v našem životě.

Po inspirativní diskuzi jsme se pustili do hraní Aktivit, které přinesly spoustu zábavy i zdravého soupeření. Pak přišel na řadu Just Dance - i když se někteří nejdřív zdráhali, nakonec jsme se do toho pustili s nadšením a pořádně si zatančili.

K večeři jsme tentokrát netradičně měli úžasný buřtguláš. Po jídle jsem se přesunuli k hlavnímu bodu večera - Martinovu programu o jeho zážitcích z Izraele. Díky promítání a jeho vyprávění jsme se mohli na chvíli přenést na místa, kde se

odehrávaly biblické příběhy, a dozvědět se spoustu zajímavých věcí. Po povídání o Izraeli jsme si nemohli odpustit pár her našeho oblíbeného Vraha. Následoval film, *At žijí duchové!*, který nám skvěle zpestřil večer.

Ráno jsme se probudili do vůně buchet, které někteří donesli, a po snídani nás čekalo to, na co se všichni „nejvíc těšili“ – úklid. Naštěstí nám šel rychle od ruky, takže jsme mohli vyrazit do kostela na mši, pak už jen do farní kavárny a zakončit tak víkend plný radosti, zážitků a rozjímání.

Áďa C.

Dívčí olympiáda

V sobotu 22.3. se v Újezdu u Brna konala dívčí olympiáda. Započala v tamějším kostele, kde místní kněz požehnal olympijský oheň. Poté jsme se společně přesunuly do sportovní haly a převlékly do týmových triček a pomalu začal dopolední program. Ten tvořily zápasy ve fotbale a házené.

Po sportovních aktivitách následoval duchovní program, který připravily řádové sestry Boromejky za hudebního doprovodu újezdské scholy.

Po skončení duchovního programu jsme tvořily v kreativní dílně na téma poutníci naděje. Během obědové přestávky jsme skládaly týmovou básničku na téma dívčí olympiáda. Po přestávce nás čekaly soutěžní disciplíny jako hairstyling, just dance, biblický kvíz a malování na týmová trička.

Po skončení odpoledních aktivit byl zahájen večerní program ve kterém vystoupili kluci - ministranti s tanečním vystoupením na píseň Waka waka. Večer pokračoval exhibičním zápasem "sestry v akci", kdy řádové sestry hrály fotbal s újezdským týmem. Týmy

jednotlivých věkových kategorií pak vystoupily s tancem, který si nacvičily v odpoledním programu just dance.

Poté každý tým dostal za úkol ze dvou ruliček toaletního papíru, novin, lepící pásky a nůžek jednu dívku z týmu přeměnit na nějaké zvíře.

Po asi půl hodině vyrábění a přeměňování se modely seřadily do řady a porota vybrala tři nejlepší. Zároveň vyhodnotila i tři nejlepší básničky. Poté už následovalo jen konečné vyhlášení a hromadný odjezd domů.

Kája Drahovská

Dětský koutek

Milé děti,

obrázek kotvy nás provázel celou právě skončenou postní dobou a bude i nadále v tomto jubilejním roce. Jak už víte, kotva je symbol NADĚJE a naděje je dar od Boha. V postní době jsme plnili úkoly ve hře bingo a svěřovali své úmysly na lístečcích Bohu.

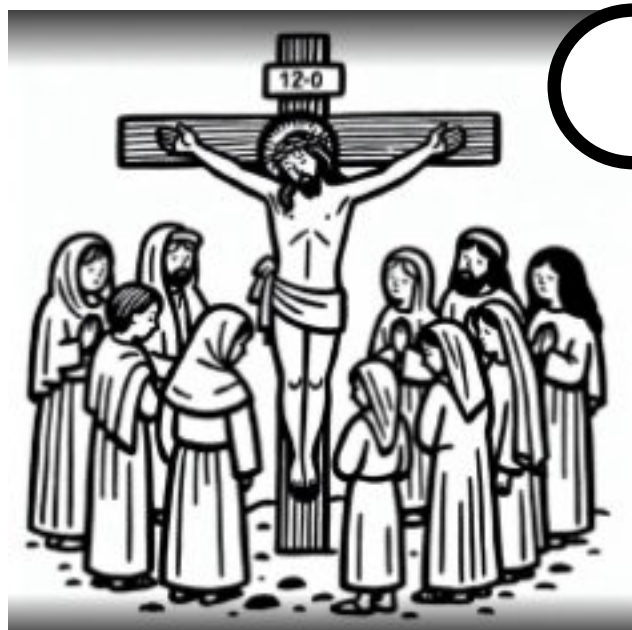
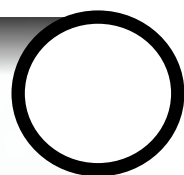
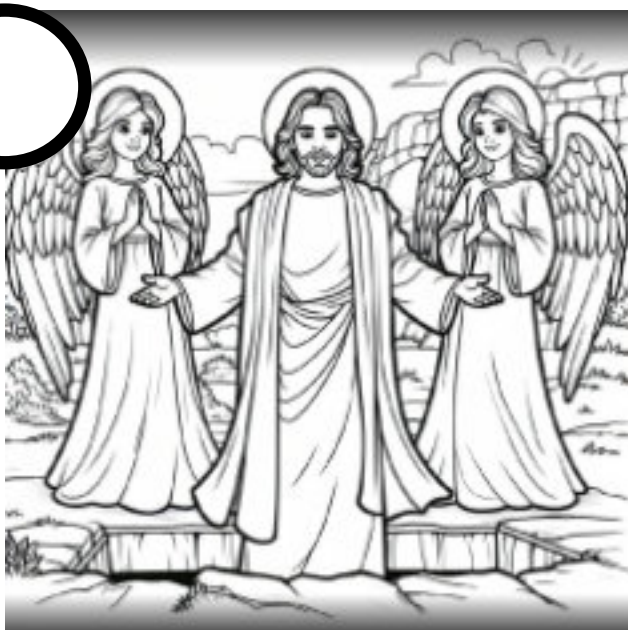
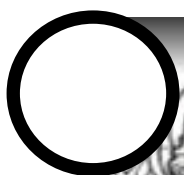
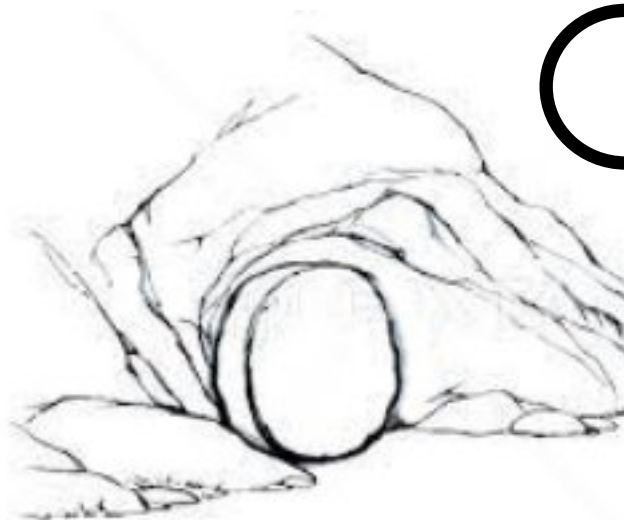
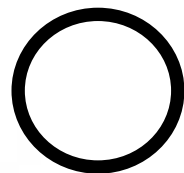
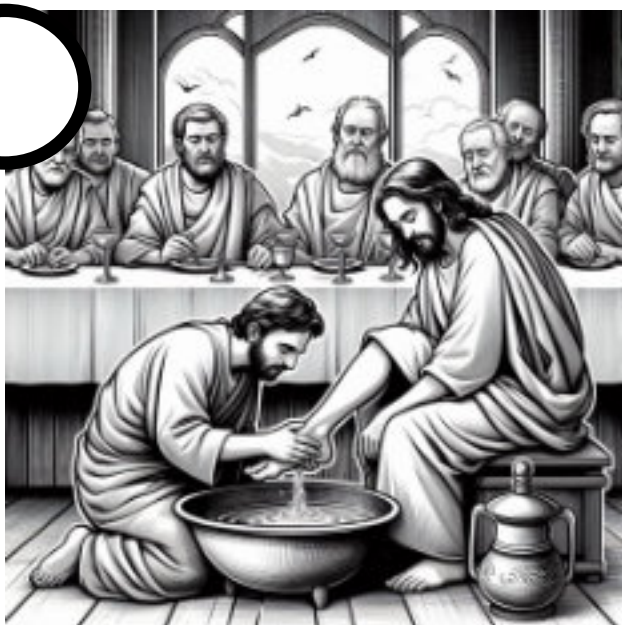
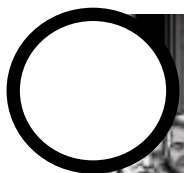
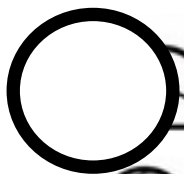
Naděje, ke které se upínáme je, že nás Pán Ježíš vyslyší, utěší a svojí láskou nás vždy zachrání. Někdy si ji ani neuvědomujeme, protože je v nás živá a je naší součástí. Někdy však potřebujeme naději posílit.

Doba adventní a doba postní jsou k tomu jako stvořené. Neplníme totiž úkoly a aktivity jen abychom si odškrtnli, že máme splněno. Máme se nad nimi zamyslet, snažit se je pochopit, zjistit, co všechno nám Pán nabízí a jak to přijmout. Tato cesta nebude nikdy u konce, dokud budeme chtít, vždy se od něj můžeme něco nového naučit, objevovat stále něco hlubšího a krásnějšího.

ÚKOL: Vybarvi omalovánku na téma Květné neděle podle své fantazie.

ÚKOL: Přečti si o svatém týdnu a doplň k obrázkům správné dny.

Svatý týden

Nyní vstupujeme do svatého týdne, posledního týdne postní doby, který začíná Květnou nedělí. Během tohoto týdne si připomínáme poslední dny Ježíšova života na zemi:

Květná neděle: Připomínáme si slavnostní vjezd Ježíše do Jeruzaléma, kdy ho lidé vítali palmovými ratolestmi.

Zelený čtvrtek: Připomínáme si Poslední večeři, kdy Ježíš ustanovil svátost eucharistie a umyl nohy svým učedníkům jako projev pokory a služby.

Velký pátek: Den, kdy si připomínáme Ježíšovo ukřižování a smrt na kříži. Je to den smutku a rozjímání.

Bílá sobota: Den ticha a očekávání, kdy si připomínáme Ježíšův pobyt v hrobě.

Velikonoční neděle - Boží hod velikonoční: Den vzkříšení, kdy slavíme Ježíšovo vítězství nad smrtí a jeho návrat k životu.

Boží hod velikonoční

Boží hod velikonoční je den, kdy si připomínáme vzkříšení Pána Ježíše. Po třech dnech od své smrti na kříži vstal Ježíš z mrtvých a tím nám ukázal, že láska a život jsou silnější než smrt.

Proč je vzkříšení důležité? Protože nám ukazuje, že smrt není konec. Opět se vracíme k naději, kterou nám Pán Ježíš dává. Naději na věčný život a na to, že láska a víra mohou překonat všechny překážky.

Na Boží hod se v kostele koná slavnostní mše, při které si připomínáme vzkříšení Pána Ježíše. Scházíme se, abychom společně oslavili tuto radostnou událost. Po mši často následuje rodinné setkání, kde si všichni užívají společný čas a dobré jídlo. Budme spolu u rodinného stolu je dokonce i motto letošního ročníku týdne pro rodinu, v němž se u nás ve farnosti uskuteční další akce DEN RODIN. Tak pojďme společně slavit, bavit se, jíst a mít se rádi.

Přeji Vám krásné Velikonoce.

Eva

Prvokomunikanti 2025

Jako každý rok i letos se v naší farnosti připravují děti na důležitý den - poprvé přijmou Pána Ježíše ve svatém přijímání. Je to krásný a slavnostní okamžik nejen pro ně samotné, ale i pro jejich rodiny a pro celou farní rodinu.

V neděli 27. dubna 2025 v kostele v Moravských Knínicích poprvé přistoupí ke stolu Páně Helan Antonín, Mičánek Josef a Neckařová Charlota.

V neděli 11. května 2025 v Kuřimi budou slavit své První svaté přijímání Čvanda Matěj, Fialová Izabela, Kučera Jiří, Kvaltinová Tereza, Tomek Tobiáš, Tvrzová Alžběta a Vinklerová Sofie.

Pamatujme na naše prvokomunikanty v modlitbě - ať jejich srdce zůstávají otevřená Boží lásce a ať tento den zůstane v jejich paměti jako krásný začátek hlubšího přátelství s Ježíšem.

Pozvánka: Otevřete své dveře „Dobrému srdci domů“

Milí farníci,

ráda bych vás pozvala k účasti na našem programu „Dobré srdce domů“, který zajišťuje Dobrovolnické centrum Oblastní charity Tišnov. Tento program je určen pro všechny, kteří hledají někoho, kdo jim do života přinese závan čerstvého vzduchu, nový pohled na svět a možnost vzájemného obohacení. Jako koordinátorka dobrovolníků se snažím propojit vždy jednoho seniora s právě jedním dobrovolníkem tak, aby se vzájemně doplňovali, našli jeden u druhého to, co jim samotným třeba schází, a společně objevili, co je spojuje. Čeká je pak o to delší společná cesta trvale nabytým přátelstvím.

Pokud vám v životě někdo nebo něco chybí, neváhejte se k našemu programu připojit a nechat svůj život obohatit člověkem, který chce svůj volný čas strávit povídáním si s vámi,

listováním v albech s fotografiemi, procházkami, čtením a prostě vším, co vám oběma zpříjemní den a dá vám zapomenout na starosti všedních dnů.

Tento program funguje v Kuřimi, Tišnově a okolí již od roku 2023 a za tu dobu se do něj zapojilo bezmála 30 lidí. Setkání probíhají zpravidla 1x týdně v rozsahu 1-2 hodin a to s sebou přináší výhodu postupného vybudování pevného vztahu na základě pravidelnosti a vzájemné důvěry.

Pokud přemýšlíte, že by dobrovolník z Dobrého srdce domů mohl být přínosem i pro vás, kontaktujte mě prosím osobně po nedělní mši, ve farní kavárně, na telefonu 604 197 293 či e-mailu: dobrovolnictvi@tisnov.charita.cz. Ráda vám zodpovím všechny Vaše dotazy o fungování programu a přivítám vás mezi námi.

Eva Fialová

Masopust: Tradice, která ožívá každý rok

Slovo masopust pochází z latinského výrazu carne levare (doslovně „odstranit maso“), což znamená období, kdy se lidé připravovali na postní dobu, během níž se maso obvykle nejedlo. V češtině se tento termín spojil se slovem „maso“ a „pust“ (od slova „půst“). Zatímco postní doba má být časem zdržování, masopust je obdobím svobody, tance a hojnosti. Podívejme se na toto období, jak se slaví u nás a jak v zahraničí?

Ve většině Evropy je masopust známý jako karneval, v Německu Fasching, na Slovensku a v některých oblastech v ČR nazývaný fašank. Svátek má v českých zemích dlouhou tradici. První zmínky v naší zemi jsou datovány do 13. století, ale dá se předpokládat, že se slavil i dříve. Původem se jedná o pohanský zvyk, který souvisel s oslavami konce zimního období a nadějí na příští úrodu, plodnost, zdraví, hojnost a blahobyt. Bývalo to období zabijaček, sousedských zábav, besed a také svateb. Svatby se musely konat mimo sezonu žní a sklizní. Mezi typické masopustní pokrmy patří zabijačkové speciality, koblihy nebo masopustní koláče.

Karnevaly mají v různých kulturách rozmanitou podobu. Jeden z nejslavnějších a největších karnevalů na světě je Karneval v Riu de Janeiru (Brazílie), proslulý nádhernými průvody, tanečnickými samby a okázalými kostýmy. Karneval Mardi Gras v New Orleans (USA) je typický svou barevností a extravagantními přehlídkami. Lidé si zde

házejí korálky, nosí kostýmy a oslavují s hudbou, jídlem a tancem. Na zimním karnevalu v Québecu (Kanada) nechybí ledové sochy, tradiční zimní aktivity a maskot Bonhomme, což je sněhulák. Na evropském kontinentu je jedním z největších karnevalů Tenerifský karneval (Španělsko) s průvody, hudbou a bujarými oslavami, které připomínají karneval v Riu. Elegantní masky a historické kostýmy je možné shlédnout na Benátském karnevalu (Itálie), který nabízí kouzelnou atmosféru uliček a kanálů Benátek. Karneval se koná také v Londýně Notting Hill Carnival (Velká Británie), je inspirovaný karibskou kulturou, plný hudby, tance, karibských chutí a jedinečné atmosféry.

V českém prostředí se nejčastěji slaví tři poslední dny masopustu: neděle, pondělí a úterý, nazývané též jako končiny nebo ostatky. Masopust je oblíbenou maškarní zábavou, při které se lidé veselí, hodují a převlékají se do rozmanitých kostýmů. Masopustní průvody jsou jedním z hlavních bodů oslavy. Účastníci se oblékají do pestrých a často vtipných kostýmů. Masky mají historicky symbolizovat různé společenské vrstvy nebo postavy z pověr. Lidé se převlékali zpravidla do zvířecích masek, které plnily svoji důležitou symboliku. Člověk na sebe společně s převlekem převzal nejen zvířecí podobu, ale také zvířecí vlastnosti a sílu. Masky i rituály se kraj od kraje o něco liší a na každé dědině mívá masopust svá specifika. Masky představovaly plodivost a poukazovaly

také na smrtelnost člověka. Lidé tak vyjadřovali jakousi úctu k přírodě. Svě kostýmy si vyráběli především z přírodních materiálů a po skončení masopustního období vyčkávali příchod jara. Dříve se přestrojovat mohli pouze muži. Převleky byly ženám už od středověku zapovězeny a masky bývají doménou mužů většinou i v dnešní době.

Nejtypičtější maskou s nejstarší tradicí je postava medvěda. Jeho převlek byl původně vytvořen ze slámy a sena. Medvědovi byl odedávna přisuzován magický vliv. Ve své moci měl nejen úrodu, ale i plodnost. V některých oblastech se traduje, že výškou svého skoku medvěd ovlivnil vzrůst obilí. Plodnost si zas ženy mohly zaručit tím, že si s medvědem zatančily. Kobyla nebo šiml dříve nechyběla v žádném masopustním průvodu. Často byla ztvárněná dvěma a více osobami. Dříve se tradovalo, že pokud při průvodu nikdo ze vsi kobyly nekoupí, bude ve vrcholné fázi masopustu poražena. Symbolika masky smrti byla jednoznačná, představovala konec zimy.

Český masopust je od roku 2010 také zapsaný na seznam nehmotného kulturního dědictví UNESCO a to konkrétně masopustní občůzky a masky na Hlinecku ve Východních Čechách - v obcích Studnice, Vortová, Hlinsko (vsi Hamry a Blatno) a Veselý Kopec. Každá obec má své specifické tradice a způsob oslav, které se někdy mohou lišit. Celá atmosféra je plná radosti, humoru a komunitního ducha. Masopust dokáže semknout obyvatele vesnice, stmelit je a posílit jejich

vzájemné vztahy.

Masky si na Hlinecku oblékají muži a chlapci, přičemž červené masky přísluší mladým chlapcům a černé masky ženatým mužům. Typické jsou také občůzky a rituální tance čtyř mužů u domu, kteří tančí kolečko. Každá maska má na vostatky určitou roli a také své místo v řazení průvodu: kobyla vždy průvod vede a ras ji zezadu popohání. Slaměný má na vostatky ještě daleko důležitější poslání; podle mytologie plodnosti si každá hospodyně utrhla ze slaměného stýblo slámy pro dobré vyvedení hus, a jí samotné přispělo k utužení zdraví a plodnosti pořádné vyvální se se slaměným, nejlépe v závěji sněhu.

Navečer se celá maškara sejde v hospodě k provedení obřadu porážení kobyly. Ras přečte nad kobyly rozsudek za domnělé i skutečné hříchy, kobyly odsoudí a zároveň sdělí přítomným, jak bude naloženo s jejími údy a částmi jejího trupu. Po porážení kobyly celá maškara sejme čepice a utvoří kolem kobyly kruh, muzika hraje pohřební píseň. Po chvíli zahraje muzika opět z vesela "Kobylka malá.....", kobyla je vzkříšena sklenkou alkoholu a tím končí masopustní občůzka.

Charakteristické oslavy tohoto svátku nalezneme především v několika konkrétních lokalitách. Kromě masopustu na Hlinecku, za zmínku stojí v Postřekově (Chodsko), v Milevsku, v Roztokách u Prahy, ve Valašském muzeu v přírodě v Rožnově pod Radhoštěm nebo třeba v Dobrkovské Lhotce na Doudlebsku. I na Jižní Moravě je masopust známý svou bohatou

tradicí, živými oslavami a silným propojením s místní kulturou. V Kuřimi a v okolních vesnicích se dodržuje starý zvyk "pochování basy," což symbolizuje konec veselí a začátek postního období. Ve Strání končí masopustní veselice tradicí, kdy si lidé sdělují mezi sebou „drby“, což je velké oblíbené místních, přiměje je to na zábavu přijít a zůstat až do konce.

Ačkoliv masopustní oslavy mohou na první pohled působit jako čas zábavy, tance a hodování, mají svůj kulturní, ale

i duchovní význam. Na období masopustu se můžeme dívat také jako na příležitost k duchovní přípravě na období postu a Velikonoc. Masopust nás učí rovnováze mezi světskými radostmi a duchovním zaměřením, připomínající, že všechno v životě má svůj čas. Přejít mezi masopustem a postní dobou je příležitostí k zamyšlení nad vlastními životy, nad tím, jak využíváme dary, které nám byly dány, a nad tím, co je skutečně důležité.

Dáša

Dotazník k životu v kuřimské farnosti 2025

Milí farnici, v posledních měsících jsme v Pastorační radě farnosti (PRF) připravili krátký dotazník, kterým chceme zjistit, jak se vám ve farnosti žije, co se vám líbí a co by se naopak dalo zlepšit. Budeme rádi, když využijete této příležitosti a dotazník vyplníte, níže se dozvíte o dotazníku více.

Dotazník má za cíl shromáždit podněty od co největšího počtu farníků k tomu, abychom žítí ve farnosti zlepšili a prohloubili. Obsahuje několik sekcí, první z nich je Společenství, kde chceme zjistit, zda se ve farnosti cítíte přijatí a zda vám zde nechybí určitý typ společenství. Dále nás zajímá, jak jste spokojeni s tím, co farnost nabízí a s tím, jak se můžete do těchto aktivit zapojit, tedy jak se ve farnosti realizovat. V tomto kontextu se ptáme i zcela konkrétně, například zda byste v budoucnu uvítali Farní ples. Taky nás zajímá, jak jste spokojeni s komunikací ve farnosti, a to oboustranně - s tím, jakými komunikačními prostředky se dozvídáte o dění ve farnosti a také s tím, jak vy sami můžete v rámci farnosti o něčem informovat. Sekce *Vize farnosti* je možná na první pohled zvláštní, přesto se domníváme, že má v dotazníku své stěžejní místo. Pokud chceme o naše farní společenství pečovat, rozvíjet ho a zlepšovat, je zapotřebí vědět, kam jako farnost směřujeme. Proto se v této sekci ptáme na to, v jakých oblastech si myslíte, že by se měla naše farnost nejvíce rozvíjet.

Vážíme si každého jednoho vyplněného dotazníku, pomůže to k prohloubení života ve farním společenství. Dotazník můžete vyplnit na adrese z příloženého QR kódu.

Za PRF, Jakub Planer a Martin Strašák

Pozvánka na koncert

Již potřetí vystoupí v kuřimském kostele Brněnský ekumenický sbor pod vedením sbormistra Luboše Rause. Jde o sdružení zpěváků z různých křesťanských církví, jehož repertoárem jsou písně z oblasti duchovní vokální hudby, především z období renesance a baroka. Sbor spolupracuje s komorním sdružením hráčů na dobové nástroje. Na koncertě tak zazní cembalo, barokní housle a viola da gamba. Červnový koncert tentokrát nabídne program s názvem „Žalmy nejsou žalozpěvy“.

Neděle 8. 6. 2025 v 17 hodin v kostele sv. Maří Magdalény v Kuřimi.

Těšíme se na setkání s vámi.

David Keprt

Pletení žil

Zveme všechny dědečky, vnuky, tatínky, syny.... no prostě všechny muže na společné pletení velikonočních žil, které se uskuteční na Bílou sobotu 19. dubna mezi devátou a jedenáctou hodinou na faře pod venkovním přístřeškem. Pár prutů navíc se pokusím zajistit, ale raději vyražte zavčas na vrby a zajistěte si vlastní!

Žíly se pletou ze 4, 5, 8, 9, 12 nebo i 16 prutů, a to třemi možnými základními úplety plus úplet na rukojeti. S pletením žil rádi pomůžeme, snad nás „odborníků“ bude hodně, abychom se vám ostatním mohli co nejvíce věnovat.

Pletení pomlázky je tradice, která už bohužel zaniká i díky levné nabídce marketů. Když ale ženy stále umí nachystat nějaké to obarvené či malované vajíčko pro mrskáče, proč by i muži nemohli uplést svoji vlastní žílu?

Tak přijďte a upletejte si vlastní pomlázku. Potěší Vás to!

Milan Císař

Pozvánky a informace

- 26. 4. Děkanátní setkání mládeže v Lomnici u Tišnova
- 27. 4. První svaté přijímání v Moravských Knínicích
- 3. 5. Ministrantský den v Olomouci
- 11. 5. První svaté přijímání v Kuřimi
- 18. 5. Den rodin
- 23. 5. Noc kostelů
- 1. 6. Břimování

BOŽÍ POKEC
ANEŽ SVĚDECTVÍ O BOŽÍM PŮSOBNÍ
V ŽIVOTĚ FARNÍKŮ

KDE:
farní kavárna (foyer)

KDY:
poslední neděle v měsíci **od 10:45** (cca 30 min)

Zveme farníky všech generací, přijďte naslouchat příběhům hostů. Těšíme se na vás!

„Když se naslouchá povídky ať s buďte jeden druhému opomněti, jak říká David.“ (1 Tes 5:11)

Nová křížová cesta přírodou v Moravských Knínicích

V neděli 23. března se sešla stovka poutníků, aby se zúčastnila slavnostního žehnání nové křížové cesty v Moravských Knínicích. Od prvního zastavení, které je umístěné na konci ulice V Mezihorí za mostkem přes potok Kuřimka, stoupá stezka na vrcholek kopce Strážná. Otec Jaroslav požehnal každý ze čtrnácti kamenů s ručně ukovanými kříži, označujícími jednotlivá zastavení.

Stezku nechala vybudovat obec Moravské Knínice ve spolupráci s farníky. Věřící se do těchto míst chodí modlit křížovou cestu již od jara 2020, kdy nebyla možnost scházet se kvůli covidové pandemii v kostele. Autorkou

myšlenky byla Hanka Švábová, která sem od té doby každoročně umísťuje nové podněty k rozjímání.

Poutníky čeká zpevněná lesní cesta s několika schodišti a celkové převýšení 80 m. Od vrcholku kopce můžete pokračovat po zpevněné cestě dále východním směrem až k mokřadu Kněží, odkud se lze vrátit zpět na výchozí místo trasy.

K návštěvě křížové cesty, nejen v postní době, jste srdečně zváni i vy!

Marie Dvořáková

My máme farnost rozhybat - Bůh ukáže směr

Výzva k oživení kuřimské farnosti.

Část první: Důvěřujeme v sílu Ducha svatého

Následující text je součástí tříčlenné série pobídek k oživení a otevření naší farnosti. Inspiraci našel ve třech klíčovém k obnově farnosti podle kanadského projektu *Proměna farnosti*. Tyto klíče jsou: 1) důvěra v sílu Ducha svatého; 2) prvořadost evangelizace; a 3) to nejlepší z leadershipu. Tato série si klade za cíl povzbudit vás (nás) farníky ke konkrétnímu jednání tak, abychom jako společenství rostli, nechali se obdarovávat Duchem svatým a podle svých darů a možností se do této proměny zapojili.

„Bůh nepovolává schopné, ale uschopňuje ty, které povolává.“ Tak zní jeden z mnoha úderných a hluboce pravdivých postřehů papeže Františka. K čemu nás ale Bůh povolává? Do čeho zve naši farnost? Kam by měla směřovat? Nemá přílišný smysl nad těmito otázkami intelektuálně spekulovat. Daleko vhodnější způsob, jak zjistit, k čemu naši farnost Bůh zve, je ponořit se do aktivního naslouchání Duchu svatému.

Použil jsem slovo aktivní, které je pro pochopení nalezení Boží vůle klíčové a hned vysvětlím proč. U nás křesťanů totiž často panuje zavádějící představa o striktním oddělení modlitby (ideálním příkladem je tichá adorace) a naší aktivity, jako je účinkování ve škole, uklízení kostela nebo pořádání Nocí kostelů. Modlitbu často pojmáme jako z naší strany pasivní stav a až u konkrétní aktivity jsme vyburcovaní k činnosti. Takové rozdělení není zcela bez účelu a není úplně mylné, přesto nám brání v plné důvěře v Ducha svatého.

Nechat se obnovit Boží láskou

Proměně farnosti totiž předchází krok, při němž se necháme zapálit. Tím nemíním nic menšího, než obnovu nás samých, naší víry. Bez opravdového zápalu nemůže existovat opravdová důvěra v Boží moc a Jeho plán pro naši farnost. A takové zapálení či obnovení vyžaduje naši aktivní spoluúčast. Bohu stačí málo – naše ano. Skutečnost, že se jím necháme obnovit v lásce a radosti. Až tehdy, když farníci projdou vzplanutím pro Krista, který je skutečně živý a dává mnohem víc, než jsme si kdy dokázali představit, až tehdy může i naše farnost pokročit vpřed. Cílem je, aby se vymanila ze stavu údržby a přešla do stavu misie, jak zjistili v *Proměně farnosti*. Ne nadarmo je mottem tohoto kanadského projektu „z udržovacího režimu k misijnímu zápalu“!

Proč považuji současný stav naší farnosti za nedostačující, to je na celý další text. V kostce na vyrozuměnou uvedu, že mnohé se naší farnosti samozřejmě daří (vzkvétající farní kavárna, nejrůznější spolky a skupinky v rámci farnosti, příležitostné akce pro veřejnost apod.). Pointou je (a *Proměna farnosti* na to upozorňuje), že se dá

udělat mnohem víc. Naše farnost má nesmírný potenciál a mi jej v současnosti využívám odhadem z chabých 30 %. (O tom, co tím přesněji myslím, se dá dočíst v tomto trojtextu, který bude v Petrklíči postupně vycházet. Základní postřehy Proměny farnosti naleznete také v Petrklíči 3/2023 v článku s názvem *Proměňme naši farnost!*.)

Aktivně naslouchat Duchu a podle toho plně vstoupit do dění farnosti

Důvěra v Ducha svatého tedy rozhodně neznamena nějaké odevzdané a rezignované čekání (se složenýma rukama) na to, co teda Bůh s naší farností učiní, jak ji zlepší a posune vpřed. To jen a pouze my ji můžeme posunout vpřed, fór je v tom, že nevíme přesně kam. Proto je přítom třeba naslouchat Božímu hlasu, kudy se dát, jak to máme udělat. Bůh nám pravděpodobně nedá zcela jednoznačný návod s přesnými, vyčerpávajícími kroky postupu (i proto, že nám v naší snaze ponechává svobodu), ale rozhodně ví, jaký směr je pro naši farnost nejlepší a touží po tom, abychom tento směr objevili a vydali se ním. Vždyť kdo jiný než Bůh zná nejlépe spiritualitu (chcete-li méně náboženským jazykem: mentalitu) naší farnosti? Na co se máme v naší farnosti zaměřit? Jaké jsou ty prostředky, kterými můžeme my konkrétně jako farnost spoluutvářet Boží království na této zemi? Právě odpovědi na takové otázky máme intenzivně hledat. V trpělivé a houževnaté modlitbě k Duchu svatému.

Proměna farnosti pro pojmenování toho, co po nás chce Bůh, používá termín vize. Ta se má zrodit v srdci správce farnosti (zpravidla diecézního kněze-faráře). Ale zároveň v ní mají být sjednocení všichni farníci. Poté, co se v nich rozhoří zapálení oživené víry, mají farníci, obnovení citlivostí k Božímu vedení, najít jednotu ve vizi, kterou Bůh farnosti dává. Důvěra v sílu Ducha svatého pak spočívá v jistotě Boží podpory těch aktivit, do kterých se ve farnosti pustíme, jež jsou v souladu s touto námi rozlišenou, knězem zpečetěnou a navzájem sjednocenou vizí. My jsme údy Kristova těla (1Kor 12,27) a jen a pouze před námi leží výzvy proměny kuřimské farnosti v živější, radostnější a otevřenější společenství. Ale pouze ohněm Ducha svatého tato naše snaha dojde rozměrů Božího království a může dosáhnout zdárného cíle.

Martin

Podněty k rozjímání

Pokuste se v tichu usebrat a beze spěchu si v pravdě zodpovědět následující otázky:

1. Hořím ve vztahu s Bohem? Nebo potřebuji obnovit, proměnit Kristovou láskou, abych se mohl/a plně zapojit do farního společenství?
2. Zajímám se dostatečně o to, kam moje farnost směřuje? Vkládám nejen spolufarníky, ale taky směřování farnosti do pravidelné modlitby?
3. Bavím se s farníky a mým knězem o tom, jaká je dle mého poznání Boží vize pro kuřimskou farnost?

Pořad velikonočních bohoslužeb a zpovídání v roce 2025

v kostele sv. Maří Magdaleny v Kuřimi a v kostele sv. Markéty v Moravských Knínicích

Den	Liturgický kalendář	Přehled bohoslužeb
Čtvrtek 10. 4. 2025	Čtvrtek 5. postního týdne	17:00 - 18:00 zpovídání v Kuřimi 18:00 mše sv. v Kuřimi od 18:30 zpovídání v Kuřimi dle potřeby
Neděle 13. 4. 2025	Květná neděle	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše sv. v Moravských Knínicích 13:30 - 15:30 zpovídání v Kuřimi
Středa 16. 4. 2025	Středa Svatého týdne	8:00 mše sv. v Kuřimi 17:00 - 18:00 zpovídání v M. Knínicích 18:00 mše sv. v Moravských Knínicích od 18:30 zpovídání v M. Knínicích dle potřeby
Čtvrtek 17. 4. 2025	Zelený čtvrtek	18:00 mše sv. v Kuřimi 18:45 - 22:00 adorace v Kuřimi 18:45 - 22:00 zpovídání v Kuřimi
Pátek 18. 4. 2025	Velký pátek	14:00 křížová cesta v Chudčicích 18:00 velkopáteční obřady v Kuřimi 20:00 křížová cesta ulicemi Kuřimi
Sobota 19. 4. 2025	Bílá sobota	8:00 - 10:00 adorace u Božího hrobu v Kuřimi 20:00 vigilie slavnosti Zmrtvýchvstání v Kuřimi
Neděle 20. 4. 2025	Slavnost Zmrtvých-vstání Páně	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše sv. v Moravských Knínicích
Pondělí 21. 4. 2025	Pondělí velikonoční	7:00 mše sv. v Moravských Knínicích 8:00 mše sv. v Kuřimi

Zpěv pašijí na Květnou neděli (13. 4.) v 8 hod., na Velký pátek (18. 4.) při obřadech v 18 hod.

Zpěvy chrámového sboru při bohoslužbách na Bílou sobotu (19. 4.) ve 20 hod a o slavnosti Zmrtvýchvstání Páně (20. 4.) v 9.30 hod.

Po cestě k Bohu občas šlápneme vedle, ale to je dobře

Rubrika „Ted“ v tomto roce čtenářům předloží rozhovory se seniory a stárnoucími, kteří vyznávají křesťanství. Rozhovory nabídnou vhled do životních příběhů současné nejstarší generace a toho, co pro ně v různých životních etapách znamenal Bůh. Rozhovory chtějí povzbudit (nejen) mladé k pozornému dialogu se stárnoucími a k čerpání z jejich - společností často přezíraných a nedoceněných - zkušeností.

Komunistický režim se negativně podepsal na životě jejich rodičů i jí samotné, ale i přesto si zachovává optimismus a zdravý životní postoj. Spoustu lidí provázela na jejich cestách, ať už za vírou, na odchodu z tohoto světa, nebo kamkoliv jinam. Povídat si budu s Annou Mackovou.

Jak jste se ke křesťanství stavěla jako mladá? Jak se to odráželo v realitě komunistického režimu? A jak moc se tehdy komunismus podepsal na Vašem životě?

K víře jsem byla vedena od dětství, bylo to dáno rodiči, prarodiči. To byla samozřejmost. V Čejkovicích, kde jsem vyrůstala, to tak měli všichni a já jsem s tím neměla problém. Do kostela jsme taky chodili prosit za ty, kteří na tom nebyli dobře. Myslím si, že dnes už do kostela tolik lidí nechodí.

Jak moc se tehdy komunismus podepsal na Vašem životě?

Tatínek byl politický vězeň, zavřeli ho, když mi byly čtyři měsíce. Strýček (Dominik Pecka, bratr maminky, pozn. red.) byl kněz, ten skončil ve vězení až po něm, dokonce dvakrát. Tatínka pustili po 10 letech během druhé amnestie. Občas jsem ho viděla, ale když se pořádně nepotkáváte, tak k sobě cestu stejně hledáte těžko. Dokonce ani moji rodiče spolu nebyli zvyklí žít.

Když jsem se rozhodovala, kam půjdu do školy, chtěla jsem jít na elektroprůmyslovku. A tatínkův bratr mi tehdy řekl: „Ty? Ty můžeš leda do JZD.“ Když se mě tehdy pán v komisi u přijímaček ptal, proč jsem nechodila do Pionýra, řekla jsem mu, že se tam učili jenom plést a

vyšívát a to já už dávno umím, tak nevím, co bych tam dělala. On prásknul papíry o stůl a řekl: „Vy jste blbá... běžte.“ No, a nakonec jsem se tam stejně nějak dostala.

Měla jste někdy období nejistoty nebo pochyb ohledně víry? Co byste poradila někomu, kdo se potýká s pochybnostmi, nebo hledá vlastní duchovní směr?

V dospívání, ale tehdy jsem se velice rychle zase vrátila na správnou cestu. Ale pochyby mívají i silně věřící lidé. Cesta k Bohu není jednoduchá. Každý občas šlápně vedle, ale to je dobře. Stačí, abyste narazili na člověka, který se nechová dobře, vás to rozhodí... ale Bůh počítá s tím, že k němu neustále hledáme cestu. A je praveno, že stačí i v poslední chvíli zavolat: „Bože, odpusť mi!“ a Bůh odpustí. Já jsem to zažila a když vidíte, jak se to stane, rozlije se ve vás takový vnitřní klid... a nejen ve vás, ale i v něm.

Můj strýček říkal, že víra je velký boží dar... Ne každému byl daný, ale to neznamená, že ti druzí nejsou lepší.

V čem si myslíte, že byste mohla inspirovat dnešní mladé lidi?

Láskou (k Bohu).

Vaše rodina měla v minulosti kvůli víře velké problémy. Jak to ovlivnilo Váš (a jejich) pohled na víru a život?

Můj strýček říkal, že když vás potká něco

těžkého, vytríbí se vám přátelé. A když jich zůstane pět, jste bohatí. Moje babička si zažila velké utrpení, přišla o hodně dětí, ale stejně si zachovávala optimismus. Život mojí rodiny byl těžký, ale oni měli pořád veselou mysl, i když měli trápení, umírali lidi, oni se s tím dokázali vyrovnat. A já si myslím, že on i ten těžký život je velký dar.

Jaké místo měla víra ve Vašem životě během těžkých období? Jaké momenty byly ve Vašem životě stěžejní při vývoji Vašeho vztahu s Bohem?

Oba dva svoje rodiče jsem doprovázela, když odcházeli, maminku jsem držela za ruku. To je ten nejkrásnější dar, který bližnímu můžete dát.

Když jsem pracovala v onkologickém ústavu na Žlutém kopci a obcházela lidi s eucharistií, jednou jsem měla jít za paní do pokoje číslo 7. Do pokoje číslo 7 jsem sice došla, ale spletla jsem si patro. Otevřela jsem dveře a za nimi stáli dva pánové. Tehdy mě něco nakoplo a říkalo to: „Neodcházej, zůstaň tady.“ Tak říkám: „Pánové, já jsem si spletla patro, ale když už jsem tady, jsem dobrovolník v duchovní službě - nechcete si o něčem popovídat?“ a pán u dveří říká takovým zlým hlasem: „Ale já jsem ateista.“ „Ale to vůbec nevádí...“ říkám já. „Vy věříte, že v nic nevěříte... takže jste taky věřící. Ale víra, to je velká láska, vztah k Bohu a k pomáhání ostatním. O tom to je. Člověk pořád hledá cestu.“ On se zamyslel a říká: „Já znám dvě babičky, co chodí do kostela,“ a druhý povídá: „No, já když přijedu na Slovensko, tak tchyně říká, že jsem lepší katolík, než ti, co tam chodí do kostela, že oni jsou moc přísní.“ A pak jsme si povídali ještě dlouho a já jsem byla nadšená, že jenom tím, že jsem je trochu

nakopla, oni se začali bavit o víře k Bohu... A najednou jsem se podívala k oknu a viděla jsem toho Krista, jak sedí na parapetu a mne si ruce.

Oni mi potom moc děkovali, že takhle k Bohu nikdy nepřistupovali. Já jsem je do ničeho netlačila. Na Žluťák jsem chodila jako duchovní, ale nikdy jsem nikoho k ničemu netlačila. Protože jakmile začnete někoho tlačit do věcí ohledně víry, nemá to smysl.

Taky jsem chodila k jednomu pánovi těsně před smrtí. Každý týden jsem mu nosila svaté přijímání. Byla jsem tam třikrát a když jsem přišla počtvrté, sestřičky mi řekly, že si ho odvezla rodina, aby mohl v klidu zemřít. To jsou chvíle, kdy mi tečou slzy. Dali jsme si navzájem to nejlepší, co jsme si mohli dát. Já jsem mu dala eucharistii, mluvili jsme spolu a modlili se... a to jsou ty největší dary.

Jaký je Váš recept na propojení „civilního“ života s duchovním?

Já vlastně mluvím svojí vírou... ale nikdy nechci nikomu nic říkat, kázat, přikazovat... Dost často i lidé, kteří do kostela nechodí, kolem sebe šíří tolik dobra. 15 let jsem pracovala v onkologickém ústavu na Žlutém kopci. K lidem jsem tam přistupovala s láskou, povídali jsme si o tom, co jsme prožili, ale i o tom, jak nám víra pomáhá. Byli to lidé, kteří nechodili, neučili, ale stejně vírou opravdu žili. A tak nějak mě přivedli k tomu, že jsem byla vděčná, že mi byl ten dar víry daný a že jsem měla kolem sebe lidi, jako byl můj strýček.

Díky za rozhovor.

Emílie

Ježíš textem & videem

tipy na čtení či zhlédnutí od Aničky Mackové

knihy Dominika Pecky: Smysl člověka; Matka v trní, Moderní člověk a křesťanství, Cesta k pravdě, Člověk a technika,...

PETRKLÍČ - 20. ročník, číslo 1/2025, datum vydání 13.4.2025.

Pro vnitřní potřebu vydává farnost v Kuřimi, Křížkovského 55, 664 34 Kuřim.

E-mail: petrklic.kurim@gmail.com

Webové stránky: <http://www.farakurim.cz/petrklic/archiv>

Fotogalerie farnosti: <http://www.farakurim.cz/fotogalerie>

Redakční rada: Jana Kolaříková, Dáša Montagová, Eva Ryšavá, Jaroslav Filka,

Mírek Strašák, Martin Strašák.

Obálka: Pája Polášková. Grafika: Ondřej Ryšavý.

Uzávěrka příštího čísla je 5.6.2025

Redakce si vyhrazuje právo příspěvky dle potřeby krátit a upravovat.

Tisk: Tiskárna Macek, Jablonec nad Nisou.

NEPRODEJNÉ.

